

Arrest

nr. 297 928 van 29 november 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 11 mei 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 maart 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 september 2016 dient verzoekende partij een visumaanvraag in om te studeren in België. Op 20 november 2016 komt zij naar België na de afgifte van het visum type D voor studies.

1.2. Op 14 februari 2018 wordt haar het bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht (bijlage 33*bis*).

1.3. Op 30 oktober 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.4. Op 13 augustus 2020 wordt de onder punt 1.3. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.5. Op 30 september 2020 dient de verzoekende partij andermaal een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.6. Op 28 maart 2022 wordt de onder punt 1.5. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het beroep hiertegen wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. 287 717 van 18 april 2023.

1.7. Op 30 maart 2022 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw

Naam, voornaam E. K. G. (..)

geboortedatum (..)

geboorteplaats Douala

nationaliteit Kameroen

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van ' 5 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten

Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1930 is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen. Heeft een A kaart geldig tot 31/10/2017 en heeft de deadline overschrijden

Brussel 30.03.2022

Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“III. MIDDELEN

III. 1. SCHENDING VAN ARTIKELEN 8 EN 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG VAN PK R.KCIITI-N VAN DI- MENS (HIERNA “HEI’ EVRM”), VAN ARTIKELEN 4. 41 EN 47 VAN IIRT HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE Europese unie (hierna “het handvest”), van artikel 5 van de. richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en PROCEDURES IN DE EIDSTATEN VOOR DE TERUG KEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE E AN PEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN (HIERNA “DE RICHTLIJN 2008/1 1 5/EG”), VAN ARTIKELEN 7. 62Ç2. 52/3. 83. TWEEDE Eli). 74/13 EN ARTIKEE 74/14, §1- DERDE Eli) VAN DE WIT VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED. HET VERBLIJF. DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN (HIERNA “DE WET VAN 15 DECEMBER 1980”), VAN ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 19 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN, VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR. ONDER ANDERE DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN REDELIJKHEID. VAN ZORGVULDIGHEID EN DE VERPLICHTING REKENING TE HOUDEN MET ALLE ELEMENTEN VAN HET DOSSIER EN VAN I IET UNIERECIITELIJK BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR.

III-1.1. Eerste onderdeel : Schending van het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur en de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de verwerende partij

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/14, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 dat luidt als volgt :

'Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde', Dit artikel zet artikel 7.2. van de Richtlijn 2008/115/EG van 15 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven' om in onze nationale wetgeving.

Artikel 51 van het Handvest vereist dat, indien de lidstaten het recht van de Unie ten uitvoer brengen, zij de rechten zoals vervat in het I landvest eerbiedigen, de beginselen naleven en de toepassing ervan bevorderen overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden. Bijgevolg dient artikel 74/14, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980 te worden toegepast met eerbiediging van - onder meer - het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur.

Het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur is vastgelegd in artikel 41 van het Handvest. Dit artikel luidt als volgt:

'1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn doode instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: - het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, - het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, - de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleeden. 3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben. 4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.

In het arrest Boudjlida van het Hof van 11 december 2014 dat de motiveringsplicht als onderdeel van het hoorrecht uitlegt, stelt het Hof onder meer :

"Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (zie arresten Technische Universitat München, C-269/90, EU:C: 1991:438, punt 14 en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arret M., EU:C.2012:744, punt 88). "21 (wij onderlijnen).

De beslissing moet bijgevolg op heldere en ondubbelzinnige wijze de redenering van de opsteller van de akte weergeven, teneinde de bestemming toe te laten de werkelijke motieven te begrijpen en ze te kunnen aanvechten in het kader van een beroep en de bevoegde jurisdictie in staat te stellen om zijn controle uit te oefenen.

Dit verband tussen de motiveringsplicht en de rechten van verdediging vindt steun in de rechtspraak van het Hof die reeds in verschillende arresten wees op het belang van een toereikende motivering als wezenlijke vormvereiste en daaraan uitdrukkelijk het recht van de benadeelde persoon op een doeltreffende voorziening in rechte heeft gekoppeld (bv. HvJ 15 oktober 1987, Heylens, C-222/86, punt 15 en Gerecht 20 september 2011, Evropaïki Dynamiki, T461/08, punt 122).

In het kader van de toepassing van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven, waarvan artikel 74/14, §1, derde lid een omzetting is, oordeelde het Hof in het arrest Mahdi van 5 juni 2014 (C146/14 PPU) in punten 45 en 46 dat de verplichting tot mededeling van motieven vereist is, zowel om de betrokken derdelander de mogelijkheid te bieden zijn rechten onder zo goed mogelijke omstandigheden te verdedigen en met volledige kennis van zaken te beslissen of hij er baat bij heeft zich tot de bevoegde rechter te wenden, als om deze laatste ten volle in staat te stellen om de controle van de rechtmatigheid van de betrokken handeling uit te oefenen. Iedere andere uitlegging zou tot gevolg hebben dat het grondrecht op een doeltreffende voorziening in rechte zou worden aangetast.

In onze nationale wetgeving, voorziet artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, wat volgt :

"§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, §3. "

In de parlementaire voorbereidingen met betrekking tot deze wetswijziging wordt verwezen naar het arrest Boudjlida.

Het is zodoende duidelijk dat de wetgever, met de wijziging van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voor ogen heeft gehad om in de Belgische rechtsorde een weerspiegeling op te nemen van de unierechtelijk beginsel van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat onder meer de verplichting omvat om de beslissingen te motiveren.

Uw Raad heeft omtrent dit artikel reeds geacht dat : 'Het is een algemeen in de rechtspraak en in de rechtsleer erkend principe dat formeel motiveren een geschrift vereist en dat dus een ongeschreven of impliciete beslissing geen schending kan uitmaken van de formele motiveringsplicht (RvS 12 januari 1993, nr. 41.567, JT 1993, 474, noot D. Lagasse; RvS 13 augustus 2015, nr. 232.042; RvS 15 januari 2016, nr. 233.486; RvS 30 juni 2016, nr. 235.278). Indien het bestuur uitvoering geeft aan het Unierecht, quod in casu, dan staat dit er echter niet aan in de weg dat in overeenstemming met de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, deze Belgische interne norm betreffende de verplichting tot formele motivering conform het Unierecht moet worden uitgelegd. Bijgevolg moet ook artikel 62 van de Vreemdelingenwet worden ingevuld conform de toepasselijke bepalingen van de Dublin III-verordening, de grondrechten die worden beschermd door het Handvest en de rechtspraak van het Hof van Justitie (zie G. DEBERSAQUES en M. RYCKASEYS, "Vreemdelingenrecht", in I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds.), Formele motivering van 5 bestuurshandelingen. Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2013. 439)" (zie o.a. arrest nr. 203 685 van 8 mei 2018).

Bijgevolg moet in casu artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet conform het unierecht worden begrepen in de zin dat een schriftelijke beslissing vereist is waarin de feiten worden vermeld die de beslissing rechtvaardigen.

In casu, had verzoekende partij een aanvraag van machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarin hij verschillende elementen aanhaalde die de noodzaak om in België te blijven ondersteunden. Deze factuele elementen hadden allen betrekking tot een persoonlijke situatie die tot een humanitaire oplossing strekten.

Bij het nemen van de bestreden beslissing, heeft verwerende partij een beslissing genomen en een appreciatiebevoegdheid uitgeoefend, onmiskenbaar kennis hebbende van bovenvermelde elementen (aangezien de aanvraag tot verblijfsmachtiging tot het administratief dossier moet gevoegd worden).

Verwerende partij heeft echter nagelaten om haar bevel om het grondgebied te verlaten met de nodige redenen te omkleden. Verzoekende partij is dus in de onmogelijkheid om de motieven van de beslissing van verwerende partij te kennen en te verstaan, maar ook in de onmogelijkheid om zijn rechten van verdediging nuttig uit te oefenen.

Op die manier schendt verwerende partij het unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur, alsook de uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

111.1.2. Tweede onderdeel: schending van het artikel 3 en 8 van het 1-VRM in combinatie met schending van artikel 62 van de wet van 15.12.80 betreffende de Toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering), van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) en evenredigheid

1.

Men dient te herinneren aan het feit dat het principe van evenredigheid in het nemen van administratieve beslissingen essentieel is.

Dit houdt in dat de ernst van de straf betekend in de administratieve beslissing evenredig dient te zijn aan het gedrag van de betrokkene en diens persoonlijke situatie. Men dient ten allen tijde rekening te houden met de belangen en fundamentele rechten van betrokken persoon.

Het principe van evenredigheid kan tot de bestraffing van de administratie leiden indien het appreciatierecht van deze laatste willekeurig wordt uitgevoerd.

{Le Conseil d'Etat et le contrôle du principe de proportionnalité : jusqu'ou « ne pas aller trop loin » !, par Julie Colemans, le 12 février 2015}

2.

Verzoekende partij heeft sinds zijn aankomst in België een sociaal netwerk ontwikkeld.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft benadrukt dat het begrip "privéleven" een brede term is en dat het niet mogelijk of noodzakelijk is om een uitputtende definitie te geven.

Volgens het Hof:

« il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit

aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour rindividu de nouer et développer des relations avec ses semblables». '

Volgens de toepassingsgids betreffende artikel 8 KV RM gepubliceerd door de Raad van Europa, geldt het volgende :

« L'article 8 protège le droit à l'épanouissement personnel, que ce soit sous la forme du développement personnel ou sous celle de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 »

Het omvat het recht voor iedereen om contact op te nemen met anderen om relaties met anderen en de buitenwereld te vormen en te ontwikkelen, namelijk het recht op "sociaal privéleven". Het kan zich dus onder bepaalde omstandigheden uitstrekken tot professionele en commerciële activiteiten.

Nog steeds volgens de bovengenoemde toepassingsgids is het zo dat:

«Il existe donc une zone d'interaction entre l'individu et autrui qui, même dans un contexte public, peut relever de la « vie privée » »

Bij zijn onderzoek naar inmenging in het gezin en / of het privéleven, maakt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderscheid tussen situaties waarin de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht of wanneer er sprake is van een beslissing tot beëindiging van een verworven verblijf.

In het geval van een beslissing tot beëindiging van een verworven verblijf, erkent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat er sprake is van inmenging in het privé- en gezinsleven van de betrokken persoon en moet het tweede lid van artikel 8 EVRM in overweging worden genomen.

Het recht op eerbied voor het privé- en gezinsleven dat wordt gegarandeerd door artikel 8 EVRM is niet absoluut. Het kan inderdaad door de Staten worden afgebakend binnen de grenzen die in voornoemd lid zijn vastgesteld.

De inmenging van overheidsinstanties is dus toegestaan, mits deze bij wet is voorzien en dat zij is ingegeven door één of meer van de legitieme doelstellingen van artikel 8, tweede alinea, EVRM en dat het in een democratische samenleving nodig is om ze te bereiken. In dit laatste perspectief is het de taak van de autoriteit om aan te tonen dat zij zorgvuldig een juist evenwicht heeft gevonden tussen het nagestreefde doel en de ernst van het nadeel.

Verzoekende partij woont sinds 2016 in België, heeft hier een sociaal netwerk ontwikkeld en heeft geleidelijk vriendschappen en banden opgebouwd, binnen en buiten zijn universiteit, die men moet beschermen krachtens artikel 8 van het EVRM. Het concept van het privéleven zoals omschreven in artikel 8 van het EVRM omvat namelijk het recht voor het individu om relaties met zijn medemensen te ontwikkelen, ook in professionele kringen.

Deze rechtspraak kan logischerwijs worden uitgebreid tot relaties in academische kringen. De bestreden handeling bevat geen vermelding van artikel 8 EVRM. Het door de verzoekende partij begonnen academische jaar vormt echter een onderdeel van zijn privéleven. Bovendien heeft de onderbreking van zijn academische opleiding gevolgen voor zijn professionele toekomst.

De bestreden beslissing beëindigt een verworven verblijf waardoor artikel 8, tweede alinea, EVRM moet worden toegepast.

Met is duidelijk dat deze bepaling in veel opzichten door de tegenpartij wordt geschonden:

- de inmenging in het privéleven van verzoekende partij is op geen enkele wijze bij wet voorzien, aangezien artikel 103.2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 niet bedoeld is om op de onderhavige zaak van toepassing te zijn; dat hieruit volgt dat artikel 61 §1, 1° van de wet van 15 december 1980 evenmin van toepassing is; - verwerende partij brengt de betrokken belangen niet in evenwicht. De bepalingen van het EVRM vormen echter hogere wetsnormen, die verwerende partij verplicht is te respecteren. Het is dus aan haar om een evenredigheidsonderzoek uit te voeren naar het legitiem door de wet nagestreefde doel en naar de inmenging in het gezinsleven in het licht van de specifieke omstandigheden van het geval.

De inmenging in het privé-leven van verzoekende partij in België door de tegenpartij is niet gebaseerd op enige juridische overweging. Bovendien heeft verweerster in het licht van artikel 8 EVRM de op haar rustende evenredigheidstoets niet uitgevoerd. Ze schendt artikel 8 van het EVRM, dat deze evenredigheidstoets oplegt aan het onderzoek van elke soort, inclusief familie en / of privé-elementen.

Overwegend dat de bestreden handeling geen melding maakt van verzoekende partij's privéleven, heeft verweerster het algemene beginsel van behoorlijk bestuur geschonden, met name doordat het is opgesplitst in een beginsel van zorgvuldige voorbereiding van een administratief besluit, het beginsel van voorzichtigheid en de verplichting om rekening te houden met alle elementen van de zaak; laatstgenoemde houdt immers geen rekening met bepaalde essentiële omstandigheden van de zaak.

Het schendt ook zijn verplichting tot formele motivering zoals voorgeschreven door de artikelen 62 van de wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, hierboven vermeld. Bepaalde feitelijke overwegingen - met betrekking tot het privéleven van verzoekende partij, opgenomen in de context van

zijn betrokkenheid bij het Belgische academische leven sinds 2017 - die essentieel zijn voor de besluitvorming, ontbreken inderdaad in de bestreden handeling.

3.

Men dient eveneens te herinneren aan verwerende partij dat de sociale, politieke en veiligheidssituatie in Kameroen onzeker en extreem volatiel blijft.

De crisis tussen de Franstalige en Engelstalige regio, die verzoekende partij reeds aanhaalde in zijn feitenrelaas, teistert hevig het land.

'The secessionist crisis in Cameroon's western region is deepening, with the government promising to crack down hard after anglophone militants shot dead four soldiers and two policemen last week.

The soldiers were killed in an ambush on a military convoy outside the town of Mamfe on 29 November in Cameroon's anglophone South West Region. The policemen were killed the following night in the nearby town of Eyoumojock.

The secessionist Ambazonia Defense Forces, the armed wing of the Ambazonia Governing Council, claimed responsibility for the attacks.

Ambazonia is the name anglophone separatists have given to the homeland they hope to carve out of western Cameroon in this majority French-speaking country.

The shootings bring to 10 the number of security forces killed since last month.

Promising action, Defence Minister Joseph Bed Assomo said on Saturday that "measures will be taken immediately" to "eradicate this inconvenient situation", without elaborating further.

State radio was blunter. "/President/ Paul Biya has declared war on these terrorists who seek secession, " it announced.

(...)

There are now fears of the start of a far more serious conflict that could drive a surge of additional refugees into neighbouring Nigeria, where Cameroon's government says some of the militants are sheltering.

What began last year with civil society-led demonstrations over the alleged marginalisation of the regions of North West and South West Cameroon now risks spinning out of control.

The initial demand was for a return to a pre-1971 federal system of government and greater autonomy for the anglophone region. But a heavy-handed response by the security forces has generated support for what was initially a fringe secessionist movement.

Over the past year security forces have shoot dead several civilian demonstrators and carried out mass arrests.

In a major confrontation on 1 October, at least 17 people were shot dead and 50 wounded as the blue and white flag of the self-styled Republic of Ambazonia was hoisted in towns across the North West and South West regions to mark a symbolic break from Cameroon.

IKIN', Cameroon government 'declares war' on secessionist rebels, 4 December 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/5a2540fc4.html> [accessed 21 June 2018]

Ook het officiële OCHA documenten bevestigt deze conflictsituatie :

- Since late 2017, long-running tensions in Cameroon's North West and South-West regions have escalated. With the proliferation of armed groups and deployment of defense forces, the crisis has increasingly shifted into armed conflict.*

- More than 1,200 cases of civilian protection rights violations have been registered, mainly involving physical abuse or threats, and lack of legal protection.*

- The humanitarian situation of the affected population has fast deteriorated. Insecurity and violence have forced more than 400,000 people to flee their homes and continue to have serious consequences on livelihoods and living conditions.*

- Around 351,000 IDPs and 372,000 people in the host community need water, sanitation and hygiene services.*

(...)

Little political progress has been made to resolve the con fid. The Anglophone General Conference' set to discuss the crisis on 21 November was postponed with no new date announced. The conference organizers appealed to the Government to negotiate with the separatist groups to disarm, but no such talks have been held.

A slay-home protest continues to be observed every Monday in the main towns of the two regions. Violence and political activities ticked up during the 2 November start of the trial of Sisiku Julius Ayuk Tube, a separatist leader arrested in January 2018 in Nigeria and deported to Cameroon, and nine others. The case was adjourned to February.

A presidential decree was issued for a DDR process for North-West, South-West and North regions, and Yengo named to spearhead it. Critics say the DDR commission can do little to help resolve the crisis. On 13 December, the president halted the prosecution of 289 detained separatists from the two anglophone regions.

On 13 December, the United States, Sweden and the UK communicated their disquiet at the ongoing conflict following the presentation of the 15th report of the UN Secretary General on the situation in Central Africa before the Security Council, the US calling for an immediate end to violence without preconditions. <https://reliefweb.int/report/cameroon/cameroon-north-west-and-south-west-crisis-situation-report-no-2-31-december-2018>

Zelfs sommige ambassade-gerelateerde websites benadrukken dat reizen in de region sterk afgeraden wordt onder andere door de politieke situatie die recent geëscaleerd is:

Demonstrations, ranging from workers strikes to political rallies and protests, are common in many major cities in Cameroon, including Yaoundé. Demonstrations may increase in frequency in the lead-up and aftermath of Cameroon's presidential elections, which are slated for late 2018. Clashes have occurred between demonstrators and security forces, leading to bloodshed and several deaths in some cases. Travelers should avoid large gatherings as even peaceful demonstrations can escalate to violence.

For the past several years, there has been an ongoing secessionist movement in Northwest and Southwest regions. This movement is associated with the Anglophone/Francophone divide.

In November 2016, the area experienced widespread civil unrest that included lawyers and teachers staging walkouts and work stoppages that shuttered schools for several weeks. Owners of stores and markets staged organized closures of storefronts, disrupting services.

More recently, the secessionist movement has executed attacks on Government of Cameroon security forces and government officials, resulting in the death of over a dozen police and gendarmes in 2017 and multiple kidnappings of Cameroonian officials. Some of these attacks have involved the use of small-scale, makeshift bombs. Suspected separatist militants have also demanded that schools remain shuttered and have allegedly attacked educational buildings that have reopened.

<https://www.osac.gov/Pages/ContentReportDetails.aspx?cid=24331>

De uitvoering van de bestreden beslissing die als gevolg heeft de gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Kameroen zou om bovenvermelde redenen een ernstig risico tot schade doen lopen aan verzoekende partij en zodoende een mogelijkheid tot onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Bestreden beslissing is in strijd met de garanties van artikel 3 EVRM en is bijgevolg illegaal.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de determinerende motieven weer op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Wat de feitelijke grondslag betreft, wordt vastgesteld dat verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de toegestane termijn. Haar A-kaart was slechts geldig tot 31 oktober 2017.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht strekt er in tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verder betoog laat uitschijnen voorts enkel toe om de motieven, in rechte en in feite, mee te delen waarom werd besloten tot het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, en reikt niet zover dat tevens uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom er geen uitzondering wordt gemaakt die toelaat af te zien van de algemene verplichting om in het geval van artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet een bevel af te leveren. Het volstaat met andere woorden dat de verwerende partij, voorafgaand aan het treffen van het bestreden bevel, heeft rekening gehouden met de grondrechten en heeft nagegaan of de terugkeerplicht die zij oplegt de grondrechten van de betrokkene niet schendt, zonder dat zij daaromtrent noodzakelijkerwijze in de bestreden beslissing zelf dient te motiveren. Een dergelijk onderzoek kan ook blijken uit een recente verblijfsbeslissing, zoals de beslissing van 28 maart 2022 waarbij de door verzoekende partij ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard (zie bespreking lager). Zo ook wordt in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet gesteld dat de verwerende partij “bij het nemen” van een beslissing tot verwijdering “rekening [houdt]” met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, hetgeen er op zich niet toe verplicht om hieromtrent uitdrukkelijk te motiveren in de beslissing die het onregelmatig verblijf vaststelt en die de terugkeerverplichting oplegt (cf. RvS 10 oktober 2018, nr. 242.591; RvS 28 maart 2022, nr.

253.374). Ook artikel 8 EVRM, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, bevat geen bijzondere motiveringsplicht (RvS, nr. 13.317 (c) van 15 mei 2019).

De in de bestreden beslissing opgenomen motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.6. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de wetsbepaling op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(..)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Verzoekende partij betwist niet dat haar A-kaart slechts geldig was tot 31 oktober 2017. Zij verblijft aldus langer in het Rijk dan de toegestane termijn. In dat geval moet de verwerende partij in principe overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel. Conform artikel 74/14, §1 van de vreemdelingenwet heeft verzoekende partij een termijn van 30 dagen gekregen om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Waar verzoekende partij voorhoudt dat de verwerende partij onterecht voorbijgaat aan artikel 74/14, §1, derde lid van de vreemdelingenwet doch zij evenwel doelt op het vierde lid zoals blijkt uit het in het verzoekschrift opgenomen citaat: *“Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.”* gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat zij – om een verlenging van de termijn voor vrijwillige terugkeer te bekomen – daartoe zelf een gemotiveerd verzoek moet indienen bij de verwerende partij. Er blijkt evenwel niet dat zij dergelijk specifiek verzoek tot verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek ingediend heeft.

2.7. Waar verzoekende partij de schending opwerpt van artikel 41 van het Handvest, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens

hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

De bestreden beslissing wordt de verzoekende partij opgelegd in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Artikel 7 van de vreemdelingenwet is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van het bestreden bevel, zijnde een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

De bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht, als algemeen beginsel van het Unierecht, is *in casu* derhalve van toepassing. Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduldbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar het Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Waar verzoekende partij erop wijst dat zij voorafgaand aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet gehoord werd, gaat zij er evenwel aan voorbij dat zij op 30 september 2020 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet had ingediend waarin zij al de elementen die volgens haar een terugkeer naar het herkomstland verhinderden heeft kunnen uiteenzetten. Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd pas getroffen nadat de verwerende partij standpunt had ingenomen over voormelde aanvraag. Immers werd op 28 maart 2022 de aanvraag onontvankelijk verklaard waarbij de verwerende partij vastgesteld heeft dat de door de verzoekende partij ingeroepen elementen niet van die aard zijn dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Pas nadien op 30 maart 2022 werd het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten genomen zodat verzoekende partij ook niet kan voorhouden dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met haar voormelde verblijfsaanvraag. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij voor het treffen van de bestreden beslissing de volgens haar nuttige elementen die van invloed konden zijn op de besluitvorming niet heeft kunnen kenbaar maken aan het bestuur. Zij maakt niet aannemelijk dat het bestuur in de gegeven omstandigheden verzoekende partij andermaal had moeten horen. De Raad ziet voorts ook niet in waarom de verwerende partij in het bestreden bevel nogmaals de motieven waarom haar verblijfsaanvraag werd afgewezen zou moeten herhalen. De onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd verzoekende partij ter kennis gebracht en zij heeft zich hiertegen kunnen verweren via het beroep dat zij bij de Raad had ingediend op 11 mei 2022. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 287 717 van 18 april 2023. Zij kan geenszins gevolgd worden als zou zij in de onmogelijkheid zijn geweest om haar rechten van verdediging uit te oefenen.

Daarenboven benadrukt de Raad dat – waar de verzoekende partij thans een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en wijst op de veiligheidssituatie in Kameroen – een schending van het hoorrecht slechts kan vastgesteld worden voor zover verzoekende partij elementen aanbrengt die van invloed konden zijn op de besluitvorming. *In casu* slaagt zij daar evenwel niet in.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere verwijzing naar algemene rapporten over de situatie in Kameroen. Naast de vaststelling dat deze rapporten dateren van 2017-2018 zodat op het moment van het treffen van de bestreden beslissing op 30 maart 2022 niet blijkt of daarvan nog enige actualiteitswaarde uitgaat, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zijzelf bij terugkeer naar het herkomstland een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM dreigt te ondergaan. Uit de aangehaalde bronnen kan geenszins blijken dat verzoekende partij zelf gevisieerd wordt of het risico loopt op een onmenselijke behandeling bij terugkeer. Er blijkt daarenboven ook niet dat het vermelde geweld wijdverspreid is in geheel Kameroen. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij enig element inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM voor het treffen van de bestreden beslissing veronachtzaamd heeft.

2.8. Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) bepaalt wat volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen herhaalt hetgeen zij reeds in haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet had aangehaald, met name dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld. Zij stelt sinds 2016 in België te wonen en hier een sociaal netwerk te hebben ontwikkeld. Eveneens volgt zij een academische opleiding en heeft de onderbreking hiervan gevolgen voor haar professionele toekomst. In de onontvankelijkheidsbeslissing van 28 maart 2022 heeft de verwerende partij erop gewezen dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag tot verblijf in te dienen geen disproportionele inmenging uitmaakt in haar privéleven. In zijn arrest nr. 287 717 van 18 april 2023 waarbij het beroep tegen voormelde beslissing werd verworpen heeft de Raad in essentie geoordeeld dat het EHRM oordeelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of

verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Djokaba Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101) en dat verzoekende partij geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk maakt. De door haar aangehaalde argumenten van verblijf, studies en professionele vooruitzichten verhinderen geen terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Waar verzoekende partij nog een gans betoog voert over de rechtspraak van het EHRM dat betrekking heeft op gevestigde vreemdelingen, gaat zij eraan voorbij dat zij al sinds 31 oktober 2017 toen haar A-kaart zijn geldigheid verloor geen vreemdeling meer is die toegelaten is tot een verblijf. Dit blijkt bovendien ook uit het feit dat verzoekende partij nadien twee aanvragen om machtiging tot verblijf heeft ingediend, dewelke evenwel werden geweigerd. Op het moment van de bestreden beslissing was verzoekende partij geenszins een vreemdeling wiens verblijfsrecht werd beëindigd. Haar betoog is dan ook niet dienstig.

2.9. Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk. Zij toont geenszins aan dat zij in België een beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft waarmee de verwerende partij onterecht geen rekening zou gehouden hebben noch toont zij aan dat zij minderjarige kinderen heeft in België of enige gezondheidsproblematiek die een terugkeer naar het herkomstland zou verhinderen.

2.10. Waar verzoekende partij nog de schending opwerpt van artikel 52/3, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet laat zij na uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt. Het middel is wat dat betreft dan ook onontvankelijk. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER